

bestemtes i 1909 § 2, at Island kunde sætte særlige Bestemmelser om Kongens Myndighed, men det vilde man neppe have anset for heldigt, thi det kunde have ført til, at en dansk Rigsforstander udøvede Kongemagten paa Island, selv om dettes Konge, som ikke var myndig efter dets Love, selv udøvede Kongemagten i Danmark.

Statsborgerret og Flaget var straks særskilte for hvert Rige ifølge 1909, og Danmarks Militærvæsen blev ikke nævnt og vedkom derfor ikke Island. Dog findes der ingen Bestemmelse i 1909 svarende til 1918 § 19.

De andre Sager, som kaldes Islands og Danmarks Fællesanliggender (Civilliste, Udenrigsanliggender, Højesteret, Møntvæsen og Fiskeriinspektion) var opsigelige efter 26 Aar, § 3, jfr. §§ 5 og 7.

Forslaget 1909 var saaledes mere indskrænket end 1918 med Hensyn til Møntvæsen, Fiskeriinspektion og Statsydelse til Kongen. Med Hensyn til Højesteret findes en lignende Bestemmelse om Ansættelse af en Specialist i islandske Love, som der findes i 1908.

De finansielle Ydelser er ordnede paa samme Maade som i 1908, se 1909 § 4, 2det Stk., og § 6.

Bestemmelserne om Ligeberettigelse mellem Danske i Island og Islændere i Danmark er af samme Indhold som i 1908 § 5, 1ste—3die Stk., og i 1918 § 6, 1ste—3die Stk. Se III. Afsnit om § 6. Islændingene i Danmark skulde saaledes være værnepligtige der, ligesom ifølge 1908, og de islandske studerendes Privilegier i København skulde bevares.

Island skulde intet betale for Varetagelsen af de fælles Anliggender, og der var heller ingen Bestemmelse om, at Island selv kunde sende Mænd til Forhandling til andre Riger, eller at der skulde være Mænd med Kendskab til islandske Forhold i Udenrigsministeriet eller andetsteds i de 26 Aar, hvor de Danske skulde varetage Islands Udenrigsanliggender. Begrænsningen med Hensyn til Traktatafslutning paa Islands Vegne var omtrent den samme ifølge 1909 som 1918. Der fandtes heller intet tilsvarende til §§ 12 eller 16 i 1918. Voldgiftsbestemmelsen var helt udeladt, saa at det er ikke muligt at se, hvilken Udvej man skulde finde med Hensyn til Tvist om Lovens Forstaaelse.

Bestemmelserne om Kongefællesskab, Statsydelse til Kongen og Kongehuset kunde ikke opsiges ifølge § 7 i 1909. Det andet kunde opsiges, og saavel Rigsdagen som Altinget kunde gøre det, uden at Folkeafstemning var nødvendig.

Altinget, den 5. September 1918.

Magnús Pjetursson,
Formand i nederste Afdelings Udvalg
og Samarbejdsudvalget.

Karl Einarsson,
Formand for øverste Afdelings Udvalg.

Bjarni Jonsson fra Vogl,
Sekretær

Jóh. Jóhannesson,
Sekretær i øverste Afdeling.

Matth. Olafsson.

Magnús Guðmundsson.

Eggert Pálsson.

Jón Jónsson.

Svein Olafsson.

Guðm. Olafsson.

Einar Arnórsson.

Mindretallets Betænkning.

Paa et Møde den 3. ds. i Altingets Suverænetetsudvalg blev der foretaget Afstemning om Forslag til Dansk-Islandsk Forbundslov uden Ændringer, og jeg kunde da ikke stemme derfor. Jeg skal derfor her, saa godt som Tiden tillader det, gøre Rede for, hvorfor jeg ikke kan tilraade, at Forslaget uden Ændringer bliver vedtaget af Altinget.

Vi Islændinge har fastholdt, at Island ex lege, efter Beliggenhed og Nationalitet, er et suverænt Rige, kun i Kongefællesskab med Danmark, og denne Opfattelse har stadig faaet flere og flere Forsvarere baade blandt udenlandske Videnskabsmænd og de bedste Mænd hos vort Forbundsfolk, Danskerne. En saadan Suverænetetsret, ubegrænset og ubetinget, maa derfor være det Grundlag, som Overenskomsten bygges paa.